

Amit Jézus a kafarnaumi zsinagógában tanít a saját testéről, mint eledelről és a véréről, mint italról, melyek által örök élethez lehet jutni, azt valószínűleg senki sem érti. A hallgatóság szétszéled, még a tanítványok közül is sokan elmaradnak tőle. Ezt látva Jézus megkérdezi az apostolokat: „Ti is el akartok menni?”

Kár, hogy nem hallhatjuk ennek a mondatnak a hangsúlyozását. Mi van mögötte? Laza ajánlat, hogy – na, ha akartok, most ti is elhagyhattok? Vagy szorongás, hogy – csak nem akartok ti is elmenni? Vagy egyszerűen csak a szabadságukra emlékeztette őket, hogy az ő döntésük, ha vele maradnak, ennek bármilyen következményével?

Azt hiszem, hogy ennek a tanításnak minden részletét az apostolok sem érthették, akik Jézus legszorosabb közössége voltak. De Péter azért megragadta a lényegét: mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje, és az örök élet beszéde van nálad. Kihez mennénk tőled?

Mert Jézussal közösségben lenni, őt követni mindennél és mindenkinél fontosabbá vált számukra.

És a mi számunkra? Mi nem maradozunk el tőle? Mi nem gondoljuk, hogy túl kemény, megvalósíthatatlan dolgokat kíván tőlünk? Vagy csak jól elvagyunk mellette, mert jól érezzük magunkat vele, de ha rosszra fordulnak a dolgok, más társaság után nézünk?

Segíts, Uram, hűnek maradni hozzád!

Fiers Márta, Budapest